

Μάν). "Αργητα εἶναι νά 'ρθῇ; (ἀργεῖ νά ἔλθῃ;) Μέγαρ. "Αργητα εἶναι (ἀργεῖ) Νάξ. (Δαμαρ.) Θαρεῖς πῶς εἶν' ἡ ἀργητα νά φύω; (νομίζεις ὅτι ἀργῶ νά φύω;) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Παροιμ.

'Από τοῦ Θεοῦ τὴν ἀργητα σκάζ' ὁ φτωχὸς ὁ μαῦρος (ἐπὶ τοῦ ἀδημονοῦντος διὰ τὴν βραδύτητα τῆς θείας δίκης) Θεσσ. || Ἄσμ.

'Αργεῖς, πουλλί μου, νά φανῆς κ' εἶδα 'ν ἡ ἀργητά σου; καὶ λαχταρίζω νά τὰ δῶ τὰ μάθια τὰ δικά σου

Κρήτ.

Τ' ἔχεις, διατρέ μου, κὶ ἀργησες, τ' ἦταν ἡ-ῖ-ἀργητά σου; πὰς καὶ δὲ θὰ τὰ πλέρωνα κ' ἐγὼ τὰ διατρικά σου;

Κάσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2543 (ἐκδ. JScmitt «οὐδὲν ἐποίκεν ἀργητα διὰ νά πολυμερήσῃ». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργημα. β) 'Ο Ἄδης Πελοπν.: Ἄσμ.

Πάει 'ς τὴν ἀργητα π' ἀργοῦν, 'ς τὴν ἀλυκὴ ποῦ λειώνουν, πάει 'ς τὸν ἀλησμονησμό, ἐκεῖ π' ἀλησμονεῖονται.

2) Ἡ εἰς τὸν ἱερέα ἐπιβαλλομένη ποινὴ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας Θράκ. ('Αδριανούπ.) Κῶς Μακεδ. (Καταφύγ.) Σύμ. κ.ά. Συνών. ἀργεμα 2, ἀργία 3, ἀργισμαν.

ἀργητός ἐπίθ. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά. — Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 39 — Λεξ. Δημητρ. ἀργ'τός Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀργετός Μύκ. ἀργητος Μακεδ. (Θεσσαλον.) ἀργητό τό, Εὐβ. (Στρόπον.) ἀργητόν Κύπρ. ἀρκητόν Κύπρ. (Γερμασ.) ἀργητο Ἡπ. ἀργ'του Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τός. 'Ο ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἀργητος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀργητα.

Α) Ἐπιθετικ. 1) 'Ο βραδύνων Λεξ. Δημητρ.: Μὰς ἤρθες ἀργητός. β) Βραδυκίνητος, νωθρός, ὀκνηρός Ἡπ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Συνών. ἀγάλῃος, ἀναργος, ἀράθυμος 1, ἀργός, γαληνός, ὀκνός, ἀντίθ. γοργός, γρήγορος, σβέλτος. 2) 'Ο βραδέως παρερχόμενος ἢ ἐπερχόμενος Κέρκ. Κύπρ. κ.ά. — Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀργητὲς νύχτες Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Τὸ κακὸ δὲν εἶναι ἀργητό (δὲν ἀργεῖ νά ἔλθῃ) Λεξ. Δημητρ. Ἐκαμὲς το ἀργητόν (ἡργησες) Κύπρ. 3) Δύσκολος Ἡπ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Δὲν εἶναι ἀργητό γιὰ νά 'ρθῇ ἡ ἀρρώστια Τρίκκ. Λές πῶς εἶν' ἀργ'τό νά πάθ' οὐ ἄνθρωπους; Αἰτωλ. Σάματ' εἶν' ἀργ'τό νά πέῃς ἀπ' τοῦ κλαρὶ κὶ νά σκουνηθῇς! αὐτόθ. Οὐ θάνατους δὲν εἶν' ἀργ'τό αὐτόθ.

Β) Οὐσ. 1) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀργετός, ὁ βραδέως φνόμενος ὁδὸς Μύκ. 2) Οὐδ., βραδύτης, ἀργία Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Σκόπ.: Μωρέ, τί ἀργητό εἶναι αὐτό! Στρόπον. Ἐχει πολλὰ τ' ἀργητα (βραδύνει πολὺ) Ἡπ. Αὐτὰ τ' ἀργ'τα δὲ μ' ἀρέσ'νι Σκόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργημα. β) Ἐπιρρηματ., ἀργὰ Σκόπ.: Εἶνι ἀργ'του. 3) Οὐδ. πληθ., εὐκαιρία, σχολή Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἰγὼ δὲν ἔχον τ' ἀργ'τὰ πῶς ἰού. Τ' ἀργ'τά σ' ἤθιλα νά 'χου!

ἀργία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀργία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀργιά Ἡπ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἀρκὰ Κύπρ. ἀργια Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀργία.

1) Ἐλλειψις ἐργασίας, ἀπραξία, ὀκνηρία Ἡπ. Πελοπν. (Δημητσάν.): Φρ. Ἡ ἀργία γεννάει κάθε ἁμαρτία (ὁ ἀργὸς εἶναι ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ κακὸν) Δημητσάν. 2) Ἡ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπιβαλλομένη ἀποχὴ ἀπὸ πάσης ἐργασίας καθ' ὠρισμένας ἐορτάς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Σήμερα εἶναι - ἔχει ἀργία. Ἀθρο θὰ δου-

λεύωμε, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀργία. Κάνεις κακὰ νά δουλεύης, εἶναι μεγάλη γορτή κ' ἔχει ἀργία κοιν. Αὐτὸς κάμνει τὰ ξανάστρουφα τῆς πίσις, δουλεύει τὴν ἀργιὰ καὶ κάθεται τὴν καματερὴ Ρόδ. Σήμερα ἔχουμεν ἀρκὰν Κύπρ. Ὁσήμερον ἔδει ἀργίαν Κερασ. || Φρ. Δὲν ἔχει ἀργία αὐτὸς ὁ λόγος (δὲν ἔχει σοβαρότητα, ἀξίαν, κύρος κττ. ὅπως ἡ μικρὰ καὶ ἀσήμαντος ἐορτή, καθ' ἣν ἡ ἐκκλησία δὲν ἐπιβάλλει ἀργίαν) Ἰων. (Κρήν.) Ἀργία καὶ κατάλυσις (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς φρ. «ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου», ἡ ὁποία σημειώνεται εἰς τυπικὰς διατάξεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς κανονισμόν τῆς διαίτης τῶν Χριστιανῶν. Ἡ φρ. ἐπὶ τοῦ ἐν ἀφροντισίᾳ καὶ ραστώνῃ διάγοντος τὸν βίον) Ἐπτάν. || Παροιμ. Αὐτονοῦ ἡ ἀργία του προφητεῖς δὲ γέμει (δηλ. δὲν ἀναγινώσκονται προφητεῖαι καθ' ἣν ἐορτὴν θέλει ν' ἀργῇ αὐτός, ὅπως συμβαίνει κανονικῶς κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς. Εἰρων. ἐπὶ ὀκνηροῦ ἀποφεύγοντος τὴν ἐργασίαν ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει) Σύμ. Συνών. ἀργεσκολιά, σκόλη. β) Ἐορτὴ Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἡ ἀργία τῶν ἀλαῖω (τῶν ἐλαίων). Συνών. γορτή. 3) Τιμωρία ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας ἐπιβαλλομένη εἰς ἱερέα ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς κοιν.: Ὁ παππᾶς εἶναι σὲ ἀργία - εἶναι ἀργία. Τὸν ἔχει βάλει ὁ δεσπότης τὸν παππᾶ σὲ ἀργία κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δουκ. καὶ Sophocles. Συνών. ἀργεμα 2, ἀργητα 2, ἀργισμαν.

ἀργιάζω (Νουμᾶς 131,12) ἀργιάζον Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργίζω, περὶ οὗ ἰδ. ἀργῶ, μεταπλασθέν κατὰ τὰ εἰς -ιάζω καθὼς καὶ ἀγγιάζω, ἀξιάζω, ἀρατιάζω ἐκ τοῦ ἀγγίζω, ἀξίζω, ἀρατίζω.

Ἀργῶ, βραδύνω: Ἀργιασα, δὲν μπουρῶ νά στέκουμι Ἀδριανούπ. || Ἄσμ.

Καλτσούδα μ', τί ἀργιασες νά 'ρθῇς τώρα τούτην τὴν ὥρα; (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.)

Ἦλιε μ', τί ἀργιασες νά βγῇς κὶ ἀργεῖς νά βασιλέψης; Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργεύω 1.

ἀργίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀργός.

Ἐπιβάλλω τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας εἰς ἱερέα, ἥτοι κωλύω αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας: Ὁ δεσπότης ἔργισεν τὸν ποππᾶν Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ὁ ποππᾶς ἐμουν ἀργισμένος ἐν' (ὁ παππᾶς μας εἶναι κτλ.) αὐτόθ. Συνών. ἀργεύω 2.

ἀργίλλι τὸ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργιλλος.

Πήλινον ἀγγεῖον.

ἀργεσκολιά ἡ, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀργία καὶ σκόλη καὶ τῆς καταλ. -ιά. Ἐορτὴ καθ' ἣν ἀργεῖ τις ἐκ τῆς ἐργασίας. Συνών. ἀργία 2, σκόλη.

ἀργιρος ἐπίθ. Κορσ.

Ἡ λ. φαίνεται ὅτι ἔχει σχέσιν ἐτυμολογικὴν πρὸς τὸ ἐπίθ. ἀργός.

Ὁ βραδέως βαδίζων, βραδυκίνητος: Ἄσμ.

Ἄν ἔχῃς μαῦρο γλήγορο, φτάνεις εἰς τὸ τραπέζι, κὶ ἂν ἔχῃς μαῦρον ἀργιρο, δὲ φτάνεις 'ς τὸ τραπέζι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος.

ἀργισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργίζω.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποινῆς τῆς ἀργίας εἰς ἱερέα, ἀπαγόρευσις πάσης ἱεροπραξίας. Συνών. ἀργεμα 2, ἀργητα 2, ἀργία 3.

